

ZSILLE GÁBOR

Utolsó látogatás

*Ami a testből még maradt,
az emeleten haldoklik. Karnyújtásnyira ülünk és nézzük,
az élet félkörébe fogjuk az ágát, az élet túlpartjáról
szólongatjuk. Csak néhány falat paprikás krumplit,
csak még egy kekszet, egy morzsát, egy aprócska korty
szörpöt. Csak üldögéljen kicsit a teraszon. Vessen papírra
egy verset, vagy szülje meg fejben, és suttogjon, suttogja tollba,
mi írjuk. Kapcsolja be a rádiót, engedje be a zenét, a híreket,
a világot engedje közel. Ilyesmiket mondogatunk neki,
a távolodónak.*

*Haldoklik az emeleten,
ami még maradt a testből. De a szellem és a lélek teljes,
kimenekültek időben a sejtek mocsarából. Kiléptek a templom
beomló boltíve, zuhanó kövei alól. Vagy talán nem is kellett
távozniuk, a helyükön maradnak végig, a legutolsó percig,
mert a szentély pusztulása nem tesz kárt bennük, a sejtek
mocsarában nem merülnek el. Igen, a szellem sértetlen,
figyelmesen nézi a romlást, és csodálkozik, hogy milyen.
Igen, a lélek sértetlen, és a tükre is teljesen ép, a szem,
ez a szempár János.*

*Az emeleten haldoklik,
ami a testből még maradt. Öten ülünk körben, figyeljük
ezt a tusát a mozdulatért, a hangért, figyeljük ezt a sápadt,
a szenvedésben tisztára mosott arcot, a készülődést, a búcsú
szertartását. Ezt a jelenléteket, amíg lehet. Öten ülünk és
nézzük, mi vár egyszer ránk is, ha majd. Délután háromkor
jöttünk, a keresztalál óráján. Az erkélyajtó függönye
kettéhasad, feltárul a világ, félárván ragyog a remetei kert.
Lebotorkálunk a lépcsőn, amíg lehet, és visszatérünk
a júliusba.*